

Hátországi vakolat

Mert az tagadhatatlan, hogy mind Soós, mind Baranyi olyan dolgokat mondott ki társadalmunkról, amelyeket mások alig-alig mertek tollukra tűzni, vagy ha ezt megtették, fölöttébb rejtett és bonyolult kódrendszerrel közölték a nagyérdeművel. Korai kegyvesztettségüknek is az volt az egyik oka, hogy semmiképpen sem akartak konformizálódni. Egy forradalmi vagy forradalminak hitt lendület repítette őket a népszerűségbe, s ők ezt nem konjunktúrának értelmezték, hanem vállalásnak. Mint tanítómesterük, Ladányi Mihály, aki költőként erősebb, szuverénebb poézist teremtett, életműve a meg nem kerülhető irodalmi teljesítmények közé tartozik ebben a században, de azért az ő emlékét ugyancsak hallgatás övezi.

Baranyi Ferenc is, Soós Zoltán is tudatosan akartak aktuálisak lenni, s tudatosan nagyon kritikusak. Baloldaliságuk nem szólam volt, és nem az ma sem, hanem szigorú belső meggyőződés. Abban a hitben írtak és írnak, hogy a költő egyik feladata: kimondani azt, amit sokan éreznek, ami sokaknak fáj, amiről mindenki beszél, megfogalmazni, s főként hatásosan megfogalmazni azonban nem képes. Valós társadalmi gondokról szóltak és szólnak. Élesen. Ironikusan. Közérthetően. Annyira közérthetően, hogy költőként nem annyira maga a költészet érdekli őket, hanem a mondandó igazsága.

E. Fehér Pál: A publicisztika a költészetben. Népszabadság, 1995. augusztus 29. p. 15.